

Ločitev.

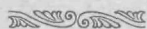
Veseli smo pri peči tam sedeli,
Pobožne peli smo božične pesni,
A zunaj ostro bril je veter besni
In kupoma sejaj je snežec beli.

Od drage matere mi je oditi,
Kjer v njeni sem ogreval se ljubezni,
Odit tja v življenja boj srditi.

Zvonovi verne vabiti so jeli
K polnočnici . . . Na noge! — Veter resni
Pred pragom zgrabi nas na levi, desni,
Da k peči gorki smo nazaj želeli.

Zgrabili bodo me viharji rezni,
Hoteč na potu me ugonobiti,
A zmogel bo jih vere ščit železni.

Janko Cvetkov.

Iz dežele bajk in basni.

37. Žabje-mišja vojska.

(Prosto poslovenjeno.)

(Konec.)

Vojska je hrumela naprej.

Že so jele žabe omahovati; kajti njihova gola trupla so bila preveč razpostavljena sovražnikovim strelom. Toda kar zapove vojskovodja Muhožer generalu Mušicahamu, naj brzo obide levo sovražnikovo krilo ter naj napade sovražnika za hrbtom. Nekaj tisoč meščanskih gardistov izvede to povelje tako spretno, da nastane med mišmi strahovita zmešnjava, ker so v hipu spoznale, da so napadane tudi za hrbtom.

„Vojščaki!“ zakliče Ljubomir plemeniti Skrivač, „zarijte se v zemljo, in ako vas sovražniki napadejo, zbadajte jih od spodaj v trebuhe in jih jim preparajte!“ Kakor bi trenil, so bile miši zarite v zemlji. Ko to meščanski gardisti opazijo, zakriče: „Glejte, miši izpodkopavajo jezero, da bo odtekla voda! Reši se, kdor se more!“ Mehurež in vsa njegova telesna garda takoj opazijo, da je to zmeta. Kriče meščankim gardistom, toda prepozno! Celi polki žab pomečejo svoja orožja, bodala, meče in čelade proč ter hite v jezero, da si poiščejo kota v kaki luži, ki bo še ostala. Kar se zažene Mehurež še enkrat s svojimi gardisti v prodirajočega sovražnika in zavpije: „Garda rajši častno pogine, kakor pa, da bi se sramotno vdala!“ V tem trenutku stopi nenadoma pred svojega smrtnega sovražnika.

„Aha, krutež!“ nahruli ga Mnogoglod, „ti si utopil mojega sina in naslednika! Zdaj ti končam sramotno življenje, da zmaščujem smrt preljubega mi sina!“ In oba kralja se zadrevita drug v družega z dvignjenima mečema, da drug družemu zadasta smrtni udarec. Toda njuna konja ob navalu odskočita, in oba padeta v lužo, katera ju je ločila daleč narazen.

Kralja zamahneto po zraku in tudi popadata v lužo. Kakor bi trenil, pa zagradi Mehurež s spretno roko Mnogogloda za rep in ga zvlče v mlako, da je bil revež od nog do glave ves obkidan z blatom. Še oči in ušesa so se mu docela zamašila. Potem mu pa Mehurež odbije krono z glave, ter mu natakne blatasto čepico.